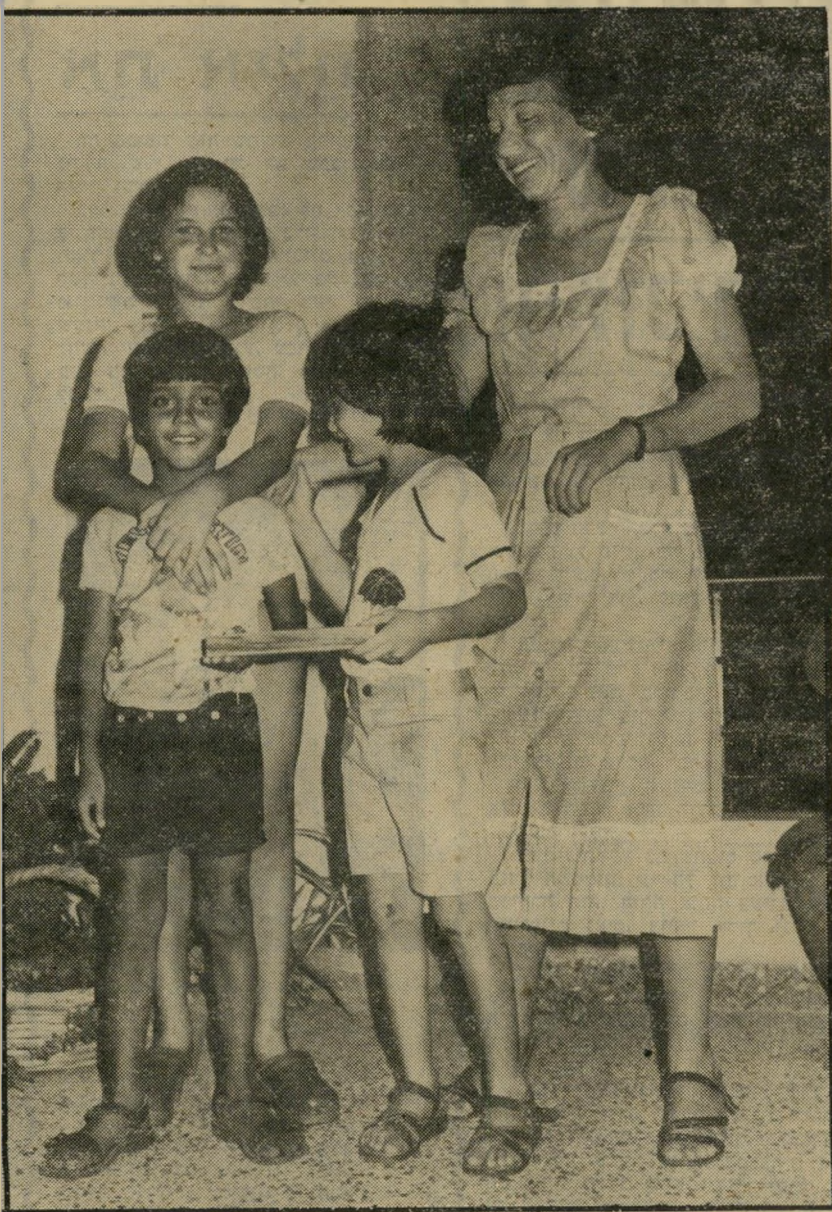

.. בקילשונוח ובמרקטורים נמוע זבני עדות-המיזרח לבוא!

„אני שלחתי!“ אמרה מרטה דגן מנירצבי, שילדיה הלכו לבית הספר יחד עם ילדי בית-דגן. לטענתה, מיזוג הגליות חשוב יותר מרמת הלימודים. בתה רעות, נראית בתמונה מחזיקה קלמר שקיבלה.

ניו. היא עצמה סיפרה כי אחד ההורים התבטא „שגם בעוד 15 דורות ילדי בית דגן לא יבואו לכאן.“ הורים אחרים הביעו בגלוי את התנגדותם לבואם של ילדי העיירה, בשל הרקע הסוציאלי הירוד שלהם.

בית-הספר במקום, זאב אילן, מיכתב חרף. בין השאר נאמר בו: „לתהמת הצוות החינוכי כולו, כולל אותי שנוכחתי במקום, הוסעו על-ידיכם ילדי נירצבי ומישמר השביעה למקום אחר, והיד המושטת של ילדים רכים, וביניהם של ילדי כיתה א', נשארה תלויה באוויר, ואת צערם של הילדים והורים קשה לתאר.

„את כאבי כמתנך וכאורח מדינת-ישראל על מעשה זה, הנני מביא לפניכם, ואם אצליח לעורר במימכם רגש של בוש (ההדגשה במקור) וחרטה על מעשה זה, היא זה שכרי.“ אחרי המיקרה התפטר זאב אילן מתפקידו כמפקח על בית-הספר בנירצבי.

פירסום הפרשה היכה את תושבי נירצבי ומישמר-השיבעה בהלם. הם לא שיערו כי המעשה יודע ברבים. הפירסומת המיידית חסת להם מניעים של הפלייה עדתית אינה נוחה להם. חלקם מתביישים ומסרבים להגיב על הדברים. כך עשה רוני ארנון ממישמר-השיבעה, שעמד בראש ההורים המתנגדים לצירוף. אחרים היו מוכנים להתייחס, והעלו סיבות ותירוצים שונים למעשיהם.

„אני עשיתי את מה שרוב ההורים רצו.“ אמרה ציפורה נדלר ממישמר-השיבעה, שהנהיגה יחד עם רוני ארנון את ההורים במקום. „ההורים בחרו את רוני ואותי לוועד הפעולה. הסברנו בשמם לאנשי משרד-החינוך כי אנחנו לא מתנגדי דים לעצם ההעברה. כל מה שביקשנו היה לדחות את הביצוע למשך שנה אחת, כדי שנוכל להכין את בית-הספר. ההחלטה החד-צדדית של משרד-החינוך היא שגרי

מה למה שקרה.“ ציפורה נדלר הודתה כי בישיבות ועדי ההורים הושמעו, בין השאר, דיעות קיצוני

והאחראי על מחלקת-החינוך. „זה לא סוד שבנירצחק ומישמר-השיבעה רוב התור שבים הם אשכנזים. אצלנו זה בדיוק ההפך. אבל הילדים שלנו שונים בדיוק כמו הילדים שלהם. אין הבדל. לכן, אם יש הסבר למה שהם עשו, זה רק ההבדל העדתי.

„אני בעצמי דאגתי לקנות את הקלמרים והפרחים. ידעתי על ההתנגדות לצירוף בנירצחק ובמישמר-השיבעה. למרות הכל רציתי להתחיל את השנה ברגל ימין. הילדים שלנו שאלו איפה הילדים האחרים ולמה הם לא באו. לא רצינו לגלות להם את האמת. מה יהיה כאשר הילדים האלה ייפגשו בצבא? מה הם יגידו האחד ל-שני?“

ההחלטה להעביר את ילדי בית-דגן ללמוד בנירצבי נפלה בשל המיספר הנמוך של התלמידים בבית-הספר רמז המקומי, שבו לומדים 65 תלמידים בלבד. במישרר החינוך תלו תיקנות בתוכנית זו, וראו בכך אפשרות לשלב את ילדי בית-דגן במסגרת האינטגרציה. בבית-דגן התקבל הרעיון כחיוב, אך לא כך במושב נירצבי ומישמר-השיבעה. אחרי שהורים שם מנעו מילדיהם לבוא לבית-הספר במשך שלושה ימים רצופים, נכנע לבסוף מישרר החינוך. תוכנית האינטגרציה בוטלה, וילדי

האשכנזי אהוד סגיב ממושב נירצבי טען כי לא שלח ילדי לבית-הספר למנוע התנגשויות.

לא רוצים

בית-דגן חזרו עם הפרחים והקלמרים לבית-סיפרם הקודם.

המפקח התפטר

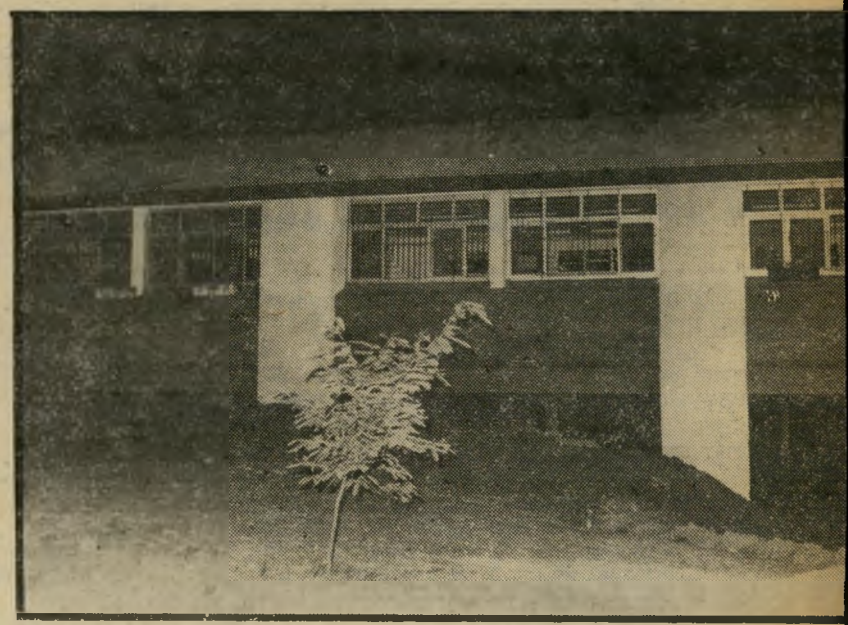
ה עיירה בית-דגן מונה 3000 תושבי בים. כ-70 אחוז מהם הם תימנים, השאר מבני עדות המזרח האחרות. פרט לעשר מישפחות אשכנזיות. רבים מהתור שבים גרים בצפיפות בבתי ישיבים. שחלקם נבנו עוד לפני קום המדינה. את העיירה מאפיינים בעיות סוציאליות קשות. חלק מהתושבים הם מיקרי סעד. הושבי שני המושבים הסמוכים לבית דגן, נירצבי ומישמר-השיבעה, הם רובם ככולם אשכנזים. במשך השנים התפתחו המושבים היטב ושיגשו. הדבר מתבטא גם במראה החיצוני שלהם. רוב הבתים הם וילות מפוארות ומטופחות, המעידות על מצבם העמיד של תושביהן. כמחאה על צעדם של ההורים בנירצבי ובמישמר-השיבעה, שלח להם המפקח על

ה באתי קלמר ופרחים במתנה לילד שיישב לידי בכיתה, אבל אף אחד לא ישב שם, סיפרה ריבקה אנג'ל, בת ה-9, מבית-דגן. „באתי עם חברים שלי מבית-דגן ללמוד בבית-הספר במושב נירצבי. הבאנו כולם מתנות לילדים שם, ורצינו להתחבר איתם. אבל אף אחד מהם לא בא. הם שמעו שאנחנו באים ובגלל זה הם ברחו. הם לא רוצים אותנו!“ ביום פתיחת שנת הלימודים נשלחו לפי החלטת משרד-החינוך, 25 תלמידים מבית-דגן לבית-הספר היסודי של נירצבי. בבית-דגן ידעו כי ועדי-ההורים של בית ספר זה, שבו לומדים גם ילדי מושב מישמר-השיבעה, מתנגד לצרופם של ילדי העיירה הסמוכה. לכן דאגו לצייד את הילדים במתנות, כדי לרכך את המיפגש הראשוני. אך מיפגש זה לא התקיים. הורי התלמידים בשני המושבים מנעו מילדיהם לבוא לבית-הספר ולקבל את פני ילדי בית-דגן.

הסיבה היחידה שאני רואה לכך היא שהם אשכנזים ואנחנו ספרדים.“ אמר עמרם רווח, סגן ראש-מועצת בית-דגן

„הגשתי!“ אמרה ריבקה אנג'ל בת ה-6, מבית-דגן. המציגה קלמר שנשאר אצלה.

במושב נירצבי, שאליו היו מיועדים לעבור תלמידי בית-דגן, ההורים מנירצבי תלו בבית הספר שלט „ברוכים הבאים“, אך טרבו לשלוח את ילדיהם ללמוד עם הילדים מבית-דגן.